

Tr. jur. sing. 1763. f.

Q. D. B. V.

THESES JURIDICÆ
DE
SERVITUTE
RERVM,

QUAS
PRÆSIDE

VIRO Nobilissimo, Amplissimo, Consultissimo
atque Excellentissimo,

DN. JOHANNEN HENRICO
FELTZIO,

J. U. D. Pandect. & Jur. Can. Prof.
Publ. Ord. Celeberrimo

Die 3 Julij M DCC XVI.

SOLENNITER pro Viribus defendet
HENRICUS LE COMTE,
Badonvillanus.

Autor.

ARGENTORATI, Literis DANIELIS MAAGII.

VIRO VERE NOBILI
DOMINO
CLAUDIO
LE COMTE,

*In utroque Jure Licentiatō
eruditissimo,*

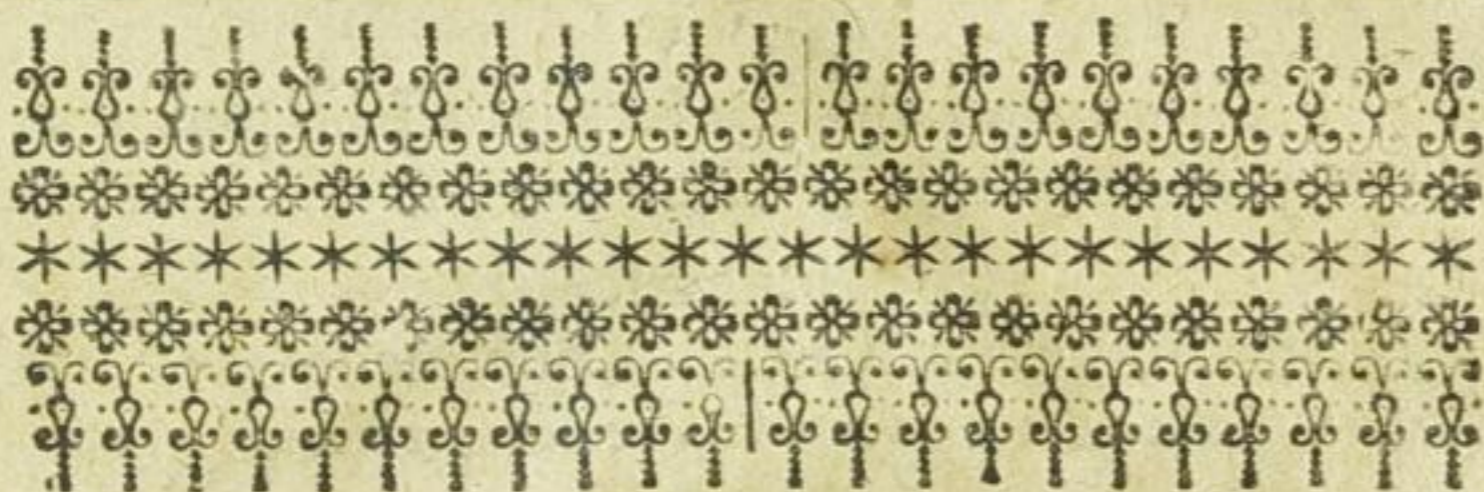
REGI CHRISTIANISSIMO
A CONSILIIS
Regiorum Denariorum Quæstori
fidelissimo,

PATRUO HONO.
RATISSIMO
HASCE POSITIONES

Humillimâ cum observantiâ

D. D. D.

HENRICUS LE COMTE.

DE
SERVITUTE RERUM

Th. I.

Inter Species Juris in Re recte recensetur
servitus rerum.

Th. II.

Dico *servitus rerum*. Nam servitus persona-
rum, quatenus est constitutio Juris gentium, qua
quis Dominio alieno contra naturam subjicitur, per-
tinet ad primum objectum Juris, quod est perso-
na.

Th. III.

Servitus Rerum definitur, quod sit jus in re
aliena constitutum, quo Dominus prædii servientis
aliquid pati aut non facere in suo tenetur. Bre-
vius & concisus: servitus est jus in re aliena ad
prædii vicini vel ad personæ utilitatem.

Th. IV.

Ex hac ultima Definitione sua sponte fuit Di-
visio in servitutes Prædiales & Personales.

A 2

Th.

Th. V.

Servitus prædialis sive Realis, est jus quo prædium vicinum vicino prædio inservit.

Th. VI.

Servitus personalis est jus, quo meum prædium vel vicinum vel non vicinum personæ alteri servit.

Th. VII.

Servitutes Prædiales iterum sunt duplicis generis, Prædiorum Rusticorum & Prædiorum urbanorum.

Th. VIII.

Servitus Rustica est servitus; in qua prædium rusticum vel ex utraque vel ex alterutra parte intervenit.

Th. IX.

Servitus urbana est, ubi ex utraque parte prædium urbanum intervenit.

Th. X.

Ex fine non ex situ æstimari debent prædia urbana & rustica.

Th. XI.

Sic Prædium Rusticum potest esse in urbe & prædium urbanum ruri.

Th. XII.

Servitutes prædiorum Rusticorum in institutionibus principio tituli de Servitutibus recensentur quatuor: Iter, actus, via, aquæductus; sed dantur utique plures.

Th.

Th. XIII.

Adduntur enim statim in §. 2. aliæ: Aquæ hau-
stus, pecoris ad aquam appulsus, jus pascendi, cal-
cis coquendæ, arenæ fodiendæ.

Th. XIV.

Et ad similitudinem harum multæ aliæ adhuc
excogitari possunt; E. g. jus lapidis scindendi, pi-
scinum habendi, lignandi &c.

Th. XV.

Iter, Gallis, *Le petit sentier*, est *jus eundi &c.*
ambulandi hominis. Sub homine ambulante, hic
comprehenditur tam pedes quam eques *l. 12. ff. De*
S. P. R.

Th. XVI.

Actus, est *jus eundi ambulandi & jumentum a-*
gendi vel vehiculum. Actus iter in se continet *l. 21.*
ff. De R. J.

Th. XVII.

Iter & actus jure civili latitudinem certam de-
finitam non habent. Bene tamen via, quæ in por-
rectum octo, in anfractum sedecim pedes habet.
l. 8. ff. De S. P. R.

Th. XVIII.

Describitur potius, quam definitur in Instit. via
esse jus eundi agendi & ambulandi hominis, Si e-
nim hæc verba spectares nude & crudè, ab actu
non differret; adjicienda ergo in definitione hæc ver-
ba sunt: *majori latitudine*, cum insuper ex *l. 7. ff.*
De S. P. R. pateat, in via contineri jus trahendorum
lapidum, hastæque rectæ ferendæ.

Th. XIX.

Cum reliquæ servitutes rusticæ se ipsas expli-
cent, pergamus ad urbanas; quarum præcipuæ sunt
*Oneris ferendi, tigni immittendi, stillicidii, fluminis,
luminis, ne luminibus officiat, prospectus, ne pro-
spectui officiat, cloaca, altius tollendi, non tollendi.*

Th. XX.

In servitute oneris ferendi serviens parietem re-
ficit. *l. 33. ff. De. S. P. U.* Non item in servitute tigni
immittendi.

Th. XXI.

Potest dubitari, an jus altius tollendi sit servi-
tus, cum 1. in meo altius tollam. Jam autem res
mea mihi non servit, 2. Cum Imperator de eo nul-
lam mentionem faciat; sed respondetur, utique esse
servitutem, si supponatur, legem esse, quæ prohi-
bet, ne sine consensu vicini altius ædificem.

Th. XXII.

Differt servitus luminum a servitute, ne lumi-
nibus officiat. Illa non nisi alienum vel commu-
nem, hæc etiam proprium parietem supponere pot-
est.

Th. XXIII.

Servitutes personales tres recensentur in Jure
nostro: usufructus, usus, & habitatio.

Th. XXIV.

Usufructus est jus utendi fruendi rebus alienis
salva earum substantia. Proprie ergo tantum est
rerum usu non consumptibilium.

Th. XXV.

Maxime improprius ergo est usufructus jus u-
tendi

utendi rebus alienis usu consumptibilibus, qui quasi usufructus dicitur. In hoc substantiæ, quæ salva naturaliter manere non potest, vices gerit *obligatio*, qua usufructuarius tenetur rem similem vel ejus pretium finito jure suo restituere; ob quam civiliter salva manere res dicitur.

Th. XXVI.

Minus juris est in usu, quam in usufructu, quod ex definitione patet. Usus enim est jus utendi rebus alienis ad necessariæ vitæ subsidia.

Th. XXVII.

Minus juris etiam est in habitatione, quam in usufructu. Est autem habitatio, jus alienas ædes inhabitandi, & omne commodum ex illarum habitatione percipiendi; differunt ergo usufructus ædium, usus ædium, & habitatio.

Th. XXVIII.

Circa servitutum constitutionem considerandum est & jus ad rem & jus in re.

Th. XXIX.

Jus ad rem acquiritur per pacta & Stipulationes. Jus in re per ultimam voluntatem, traditionem ex justa causa, præscriptionem.

Th. XXX.

Hoc bene est annotandum; quandiu enim jus in re non acquisivi, licet per contractum quendam mihi servitutem stipulatus fuerim, non habeo actione confessoriam, sed saltem actionem personalem contra promittentem, ad id, ut servitutem promissam tradat, aut, si id fieri non possit, ut interesse præstet.

Th.

Th. XXXI.

Effectus ergo servitutis acquisitæ est actio confessoria, quæ est actio realis, quæ datur illi, cuius in re aliena acquisitum est, adversus possessorem fundi, qui illud jus denegat ad jus servitutis declarandum.

Th. XXXII.

Actio Negatoria autem non oritur ex servitute, sed ex dominio, quod ego prætendo liberum esse in prædio meo, & datur Domino adversus assertorem servitutis ad id, ut libertas prædii declaretur.

Th. XXXIII.

Finiuntur servitutes & quidem Reales. 1. Rei interitu. 2. Confusione. 3. Remissione Domini. 4. Præscriptione seu non usu 10. annis inter præsentis, & 20. inter absentes. 5. Resoluto jure constituentis. Personales, præter modo allegatos modos; inter quos *confusio*, in specie *consolidatio* dicitur; extinguuntur 1. Morte ejus, cui servitus data. 2. Die vel conditione existente. 3. Cessione extraneo facta.

F I N I S.

Tratt. jur. civ.
802

